

ESPURNA
bromera

LARA, QUIN NOM!

Glòria Llobet

I

No sabia dir amb exactitud quan va ser que en Roger i jo ens vàrem fer amics. Ens vam conèixer –això sí que ho sé– als quatre anys, quan vam començar l'escolaritat. Però, d'aquells temps tan allunyats només recordo alguna escena puntual i les imatges se'm fan borroses, com si estiguessin cobertes d'una boira flonja. La nostra amistat no va venir de cop i volta, no va ser motivada per cap fet concret, sinó que és el resultat del tracte diari, de la coneixença mútua, de la tolerància que hem tingut l'un amb l'altre al llarg de tots aquests anys.

Amb els altres companys també hauria pogut passar el mateix, però, no sé per què, mai no m'he sentit tan a prop de ningú com d'en Roger; tot i que, si he de ser franc, no crec que en Roger tingui més qualitats que els altres. És molt seriós, això sí; de vegades penso que massa... De qualsevol cosa ha de fer tot un senyor raonament, tot ho ha d'analitzar, esmicolar, assimilar. Mai no es conforma amb un sí perquè sí ni amb un no perquè no i això

m'obliga a mirar-me per dins, cosa que no faria tan sovint si ell no m'exigís explicacions. Però, bé, suposo que aquesta qüestió no és massa negativa. Més negatiu és el seu afany de perfecció en tots els camps, des del seu aspecte físic fins al que fa referència als estudis. En Roger no sortirà mai de casa amb un botó descordat o sense pentinar-se, mai no li passarà per alt la data límit de presentar un treball ni traurà una nota inferior al notable. I jo, en aquest sentit, sóc més aviat un xic desmanegat. M'enorgulleix reconèixer que estic carregat d'imperfeccions contra les quals mantinc una lluita constant. La meva àvia diu que qui fa el que pot no està obligat a més... Confesso que no sempre faig el que puc, però, normalment, m'esforço per tal d'aconseguir les meves fites. El que passa és que en Roger, amb menys esforç, pot arribar molt més enllà que no pas jo. Segurament és més intel·ligent, més disciplinat, més organitzat... i no cal donar-hi més voltes.

He començat pel que calia començar, però ja m'estic perdent en divagacions. Volia parlar dels remots orígens de la nostra amistat i més val que torni a aquest tema si pretenc que la meva narració tingui cap i peus...

El cas és que en Roger i jo hem estat carn i unglà des de sempre. Quan fèiem primer ens vam

acostumar a jugar junts –a casa seva o a casa meva– i després vam començar a explorar el carrer, l'un a l'ombra de l'altre. I, més endavant, cap als tretze anys, quan els pares ens van deixar més llibertat de moviments, ens vam llençar junts a l'aventura quotidiana, a la descoberta de la vida.

El que vull explicar no es remunta pas a èpoques gaire llunyanes sinó que només haig de recular unes setmanes en el temps per trobar els inicis d'aquesta història. Ara, en Roger i jo tenim setze anys; ell els va complir pel maig i jo tres mesos més tard, en plenes vacances d'estiu. El dia del meu aniversari em va enganxar a Lanzarote on havia anat a passar una setmana amb els pares i la Sílvia, la meva germana. Ens estàvem en uns apartaments minúsculs, a Puerto del Carmen, i tot el que fèiem era anar i venir de la platja perquè Lanzarote és una illa menuda i amb un parell de dies n'hi ha prou per a visitar Timanfaya, Los Jameos de Agua i La Cueva de los Verdes. Aquests indrets tenen molt d'encant, no ho negaré, però tota una setmana ensopegant-me constantment amb els pares i la Sílvia, sense tenir cap possibilitat de distreure'm al meu aire, va ser una murga. Em sentia pessimista i enfocava negativament tot el que m'envoltava.

Em vaig barallar molt amb la Sílvia, i això crispa els nervis dels meus pares, sobretot de la mare. No era pas una actitud intencionadament agressiva, la meua; però em treia de polleguera que la meua germana no tingués cap altra aspiració que posar-se morena. I n'estava tip, de sentir les converses que ella i la mare es tenien entorn dels seus cabells, del seu vestuari, dels quilos sobrats i d'altres coses per un estil.

A la Sílvia només li interessa el seu aspecte i es troba tants defectes, i li agrada tant enumerar-los a totes hores, que es fa insuportable. La mare també n'està farta, que no tingui altres temes de conversa; però, en el fons, crec que li agrada contemplar i assaborir els canvis notoris que s'estan produint en el cos de la meua germana. Jo diria que se sent orgullosa d'haver parit una noieta tan bufona, tan ben proporcionada, tan esvelta.

Segurament jo no hauria estat mai conscient d'aquests detalls, però els meus amics ja fa temps que m'ho van fent notar. Els seus comentaris sempre m'han sorprès perquè jo no puc veure la Sílvia amb els ulls que la veuen ells; és clar que els meus companys no la coneixen a penes i no poden valorar res més del que salta a la vista.

El cas és que la meua estada a Lanzarote, setzè aniversari inclòs, va ser força avorrida. Només

desitjava que arribés el moment de pujar a l'avió per tornar a Girona. Dos dies després me n'aniria a Begur, a l'apartament que els pares d'en Roger tenien llogat per tot l'agost.

Després de tot el que he explicat abans, ja no cal que m'entretengui gaire a aclarir que jo, a casa d'en Roger, era com un més de la família. Molt sovint m'hi havia quedat a dinar, a sopar i a dormir. Tampoc no ha estat aquest el primer estiu que he fet una estada a casa seva. A Begur ja hi havia passat una setmana l'any abans i coneixia tots els racons d'aquell tros de costa, els amics que en Roger havia fet allà i els entreteniments habituals a què es dedicaven. Ens ho havíem passat més que bé... Hi havia una bona colla d'estiuejants, si fa no fa de la nostra edat, tant de Barcelona com de Girona i plegats havíem organitzat curses de bicicletes, campionats de parxís i de ping-pong, banys nocturns a la platja deserta, vetllades filosòfiques sense cap transcendència possible...

Jo, innocent com sóc, esperava trobar-ho tot tal com ho havia deixat feia un any, com si el pas del temps no hagués marcat la seva empremta en tots nosaltres. A més, en els tediosos dies d'estada a Lanzarote, em vaig dedicar a magnificar els bons records que en tenia i estava realment impacient

per recuperar-los, com a realitat tangible, aquell nou estiu.

Ni tan sols no em va passar pel cap, fugisserament, la idea d'un canvi de circumstàncies respecte de l'any anterior. Menys encara em podia imaginar que el canvi, el gran canvi, s'havia produït en el meu millor amic.

I jo, sense saber-ne res.

II

El dia que me n'havia d'anar a Begur, la Sílvia, gelosa de la meva sort, va passar el matí buscant-me les pessigolles.

–Em deixes la teva bossa de viatge? –li havia preguntat jo, ben educadament.

Per la manera com em va contestar, qualsevol hauria pogut pensar que li havia demanat alguna cosa tan personal i intransferible com el raspall de dents o l'assignació setmanal.

–Ni t'ho pensis! Que no tens la teva? Ja sé què passa quan et deixo alguna cosa! Tot ho espatlles, tot ho perds..! Ja n'estic farta de deixar-te coses i que me les tornis fetes malbé o, pitjor encara, que no me les tornis.

Vaig insistir:

–És que la meva bossa es va tacar de gel de bany, a Lanzarote, i no he tingut temps de rentar-la... Què et costa..?

–Ho veus? Destrosses tot el que toques! No te la penso deixar, és clar que no!

Havia escoltat pacientment els seus arguments, però el seu to de veu era tan feridor que no vaig tenir altre remei que passar a l'atac, jo també.

—Qualsevol diria que a tu no se t'espantava mai res! Vols que et recordi com va quedar la meua samarreta verda el dia que te la vas posar?

—No és culpa meua que les taques de préssec no marxïn!

—Ja! És culpa meua, potser?

Ja sé que aquestes picabaralles que ens tenim, la Sílvia i jo, no porten enlloc. No val la pena discutir amb ella perquè és un cap de trons i mai no escolta els raonaments dels altres. Però, em crispa tant que no puc evitar d'enfadar-me amb ella.

La Sílvia té catorze anys, dos menys que jo, i cada dia que passa creix en estupidesa. Les nostres baralles han estat constants des que érem uns marrecs... Em pensava que se centraria una mica quan li vingués la regla, però ha estat ben bé al contrari. Els seus canvis d'humor em desconcerten fins al punt que he arribat a la conclusió que és una noia emocionalment inestable i, a més, té una naturalesa felina; això ho dic pels seus ulls verds i perquè sempre ensenya les ungles a la més mínima provocació.

De vegades m'agrada punxar-la i veure com s'enfurisma. Abans ens pegàvem, ens esgarrapà-

vem, ens mossegàvem, ens estiràvem dels cabells, ens fèiem la traveta... Tot s'hi valia. Però, des de fa uns mesos, només fem servir les paraules i els crits perquè, quan el seu cos va començar a canviar, es va crear una mena de barrera física entre nosaltres, com si ella portés posat, sempre, un escut invisible. No goso tocar-la i no és perquè tingui por de fer-li mal sinó que... Bé, és difícil d'explicar, però es podria resumir dient que el seu cos de dona m'inspira una mena de respecte que no sé de què ve.

En fi, que aquell dia, el dia que jo havia de marxar a Begur, ens les vam tenir de valent, i no només per la qüestió de la bossa sinó per moltes altres fútilses.

Em tenia enveja perquè jo podia passar una setmana a la platja i ella s'hauria de quedar a casa... Estava de pèssim humor perquè, a més, la majoria de les seves amigues estaven de vacances i no tenia ningú amb qui passar l'estona.

Puc entendre que no estigués gens engrescada amb el seu panorama per a la resta de l'estiu però, a veure, ¿per què m'ho havia de fer pagar a mi?

Quan va ser l'hora de marxar –el pare em va acompanyar amb el cotxe–, ella feia uns morros de pam i només em va acomiadar amb un «adéu» més que sec. No li vaig fer cap petó –darrerament hem

perdut bastant aquest costum—, però li vaig desitjar, tan amablement com vaig poder, que passés una bona setmana, cosa que, em sembla, encara la va enfurismar més.

No sé per què explico tot això. La Sílvia no té res a veure amb aquesta història... En fi, suposo que ella, malgrat que de vegades em pesi, és una part important de la meva vida quotidiana i és per aquest motiu que l'haig d'incloure en el meu relat...

El cas és que, quan em vaig ficar al cotxe, em vaig oblidar completament de la meva meravellosa germana i, durant tot el viatge, em vaig dedicar a assaborir les expectatives que s'obrien al meu davant. El pare, que és un home de poques paraules, no va trencar gaires vegades les meves cavil·lacions i quan vam arribar jo havia muntat i desmuntat una colla de vegades, al meu cap, la rebuda que en Roger em faria i un bon seguit d'idees per a dur a terme al llarg de la propera setmana.

M'havia imaginat que en Roger seria a l'apartament, esperant impacient la meva arribada. Però —bon començament— no hi era i els seus pares no sabien on havia anat ni quan tornaria. Vaig intentar de dissimular la meva decepció i, després de xerrar una estoneta amb els seus pares, vaig aprofitar per instal·lar-me. La mare d'en Roger, tan amable com

sempre, em va indicar on havia d'endreçar la meva roba i quin seria el meu llit.

Com que l'apartament només tenia dues habitacions, havíem de dormir tots quatre plegats. Tots quatre vol dir en Roger, en Marçal, en Jordi i jo. En Marçal i en Jordi són els germans d'en Roger i tenen dinou i tretze anys respectivament.

L'habitació no era massa gran (sobretot si es té en consideració que hi dormiríem quatre persones). Hi havia dues lliteres i un armari de paret on em tenien reservat un prestatge i un parell de penjadors.

De fet, aviat vaig haver acabat d'ordenar les meves pertinences ja que, per una setmana, no em calien gaires coses. Em vaig haver de fer el llit perquè la mare d'en Roger ja fa una colla d'anys que va decidir que s'havia acabat això de fer els llits dels seus fills i a mi m'incloïa en aquesta decisió. Sort que me'n va tocar un dels de davall perquè els de dalt són molt incòmodes a l'hora de posar els llençols...

—Baixa a la platja... Segurament en Roger i en Jordi hi han anat a banyar-se o a pescar... —em va proposar la mare d'en Roger—. Saps que aquest any hi ha molts pops? Ahir en Jordi en va agafar un que deu fer més d'un quilo! Ja el veuràs aquest vespre: ens el menjarem per sopar...

Eren quarts de set de la tarda però encara feia molta calor, així és que vaig posar-me un banyador, vaig agafar la tovallola i em vaig encaminar cap a la platja amb l'esperança de trobar-hi el meu amic. M'estranyava que en Roger no s'hagués quedat a esperar la meva arribada o, com a mínim, que no hagués deixat dit on el podia anar a buscar. A part que era una notòria manca de cortesia, jo em pensava que en Roger estaria il·lusionat amb la meva visita. Encara que m'esforçava a treure importància a la qüestió, estava una mica dolgut per aquella evident desatenció. Era una actitud que no feia gens per a ell i em costava molt de pair-la.

Mentre baixava cap a la platja em van assaltar uns quants interrogants entorn d'aquella negligència: és que en Roger no tenia ganes de veure'm? Havia fet alguna cosa que hagués provocat que s'enfadés amb mi? Tan bé s'ho passava a la platja que no podia renunciar a anar-hi la tarda de la meva arribada?

Totes aquelles preguntes em van fer sentir incòmode i insegur. Desitjava veure el meu amic per convèncer-me que no passava res de greu i, alhora, temia el moment. Estaria amb els seus amics? Li havia de retreure que no s'hagués quedat a l'apartament per rebre'm?

Vaig intentar donar al meu pas un aplom que no sentia, fer com si no m'hagués sobtat la seva actitud, com si tot fos normal... No volia que en Roger, en Jordi i els seus amics s'adonessin del meu disgust. No hauria estat un bon començament, arribar amb cara de pomes agres...

A la platja no hi havia gaire gent. Vaig reconèixer l'escenari de tantes hores agradables, l'estiu passat, i, instintivament, vaig escrutar el tros de sorra on ens solíem acomodar. De seguida vaig veure en Jordi, assegut damunt la seva tovallola, que xerrava amb uns xicots que jo no coneixia. Més enllà, en un altre grup, em va semblar veure la Mireia i en Toni, dos habituals de la colla d'estiuejants. Però en Roger no hi era. S'estava banyant, potser?

Vaig optar per adreçar-me a en Jordi. Quan ja era a poques passes d'ell, vaig forçar un somriure perquè no endevinés el meu malhumor.

–Ei, Jordi! Com va això? –vaig procurar que la meua veu sonés jovial, animada, despreocupada.

En Jordi es va aixecar d'un bot per saludar-me. Encara que és tres anys més jove que jo, sempre ens hem avingut. El seu caràcter s'acosta més al meu que no pas el d'en Roger i sovint hem compartit jocs i converses divertides.

–Hola, Oriol! Ja has arribat?

Vaig passar per alt la pregunta absurda (si era allà, era clar que ja havia arribat) i vaig anar de dret al que m'interessava:

–On és en Roger? S'està banyant?

En Jordi va canviar una mirada de complicitat amb un dels nois que també s'havia aixecat per donar-me la benvinguda i tots dos van llençar una rialla que em va neguitejar encara més.

–En Roger? –va dir–. Es volatilitza cada tarda –va tornar a riure–. Ja apareixerà!

Aquella forma de parlar tan enigmàtica no em va tranquil·litzar gens però no vaig gosar insistir. A més, en Jordi no em va donar l'oportunitat de fer-ho perquè de seguida em va presentar l'Albert, en Vicenç i en Guillem i, entre tots, em van arrossegat cap a l'aigua.

Vam collir musclos per al sopar d'aquell vespre. Deliciosos musclos de roca per a acompanyar el pop que havien pescat el dia abans...